

לחמוטל, לספר השירים הבראה

"...ואם אתה מצליח לזכר את שים הפטל הקוצני

שהתעקש לצמח גם אחרי שהפועלים שפכו עליו בטון..."
אל הפטל הנשכח שמתעקש בכל אחד מאיתנו
שרה חמוטל. הידים המסתירות את פנינו באימה אך
נואשות גם לגלות אהבה ונשקה אותן, הידים האלה שהלכו לי
לאבוד,
ומתוך המצוקה הקיומית גם זו שלנו: ההיסטוריה
היהודית. למה נפלא לקוראי שירה להיפגש עם הספר הזה? שירה
שנחצבת מאינטימיות הנפש? אתה, את ואני ניווכח:
כשנגמר את כל המנה/ ישאר כאן רק בתם לבן - חסד השירה הזו:
"בא מהר לאהב אותי/ בא אלי בקרוב..." הסוד כאן, אינו
מוצפן, הוא ממתין, שנפתח.

יוסף עוזר